

Andrea Rimová

KÁMASÚTRA
NAŠICH KLAMSTIEV

MOTÝL

Andrea Rimová

KÁMASÚTRA
NAŠICH KLAMSTIEV

Copyright © Andrea Rimová 2013
Design © Motýľ design 2013
Cover photo © Dvarg /Fotky & Foto
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2013

ISBN: 978 80 80482 70 5

Andrea Rimová

KÁMASÚTRA

NAŠICH KLAMSTIEV

VYDAVATEĽSTVO MOTÝL

Venovanie:

Venujem z lásky mojim drahým rodičom, vďaka ktorým dnes som tým, kým som.

Andrea RIMOVÁ (1985) pochádza z Medzilaboriec na východnom Slovensku. Vyštudovala odbor masmediálne štúdiá na Prešovskej univerzite. Je autorkou románov AMNESTIA NA ZRADU a NECH PRŠÍ, KEĎ PLAČEM. Svoju tretiu knihu KÁMASÚTRA NAŠICH KLAMSTIEV napísala na ostrove Cyprus, ktorý je jej srdcovou záležitosťou už niekoľko rokov. Miluje vôňu mora, potápanie, históriu a cestovanie. Verí v osud a súhlasí s tvrdením: „Niektorí ľudia cítia dážď, iní iba zmoknú“.

Prebudila som sa na ukrutnú bolesť hlavy, ktorej svedkom boli len múry nemocnice. Lekár ma nadopoval akýmisi utišujúcimi prostriedkami, opýtal sa, či viem, kto som, a na otázku, čo sa vlastne stalo, mi neodpovedal. Odišiel z izby, nechal ma samu na nemocničnom lôžku v škaredej izbe a krátko na to vstúpil Artur. Mal oblečený zimný kabát a zrazu sa mi chcelo smiať.

Čo je toto za vtip? Je predsa jún. Alebo júl? Ešte včera bolo minimálne tridsať stupňov. Muselo sa mi stať niečo vážne a zimným odevom v takmer tropických horúčavách ma chce asi rozveseliť, napadlo mi.

„Sabina, vieš, kto som? Ako sa cítiš?“ podišiel k posteli a rozopol si kabát.

„Čo sú to za otázky? Jasné, že viem, kto si. Bolí ma hlava a chce sa mi spať. No vysvetli mi, prečo máš na sebe kabát, keď je leto. A kde je Dávid?“

Artur si sadol na stoličku vedľa postele a chytil ma za ruku. Jeho vystrašený výraz v tvári sa zmenil na úľavu, ktorú som si nedokázala vysvetliť. Vrásky sa mu postupne vyhladili a jeho znepokojenie zmizlo.

„Dávid je v poriadku, neboj sa. Je december. O týždeň budú Vianoce.“

Neveriacky som naňho pozrela.

Ako by mohol byť december? Je predsa začiatok júla, Dávid má prázdniny. Odveziem ho k Adelke a s Arturom pôjdeme na pár dní do kúpeľov.

„Ako to?“ vyslovila som a pomaly sa ma začal zmocňovať strach.

„Mala si nehodu. Bola si v kóme takmer pol roka. Som šťastný, že si sa vrátila. Veľmi som sa bál, že sa toho dňa nikdy nedočkám.“ rozplakal sa. Potom vstal a ohliad ma

Privrela som oči a neverila vlastným ušiam.

Ja že som bola pol roka v kóme?

Prečo?

Ako to, že sa na nič nepamätám?

Objala som svojho manžela a tiež som sa rozplakala.

„Čo sa stalo? Neviem o žiadnej nehode.“

„Všetko ti poviem postupne. Len sa, prosím ťa, upokoj. Na čo si spomínaš?“

„Dávid dostal vysvedčenie, škola sa skončila. Chcela som ho v piatok odviezť k Adelke a my dvaja sme sa chystali do kúpeľov. V poslednom čase sme toho mali v práci veľa, tak sme si chceli oddýchnuť.“

„Sabina, Dávid dostal vysvedčenie vo štvrtok, tridsiateho júna. Takže si pamätáš, ako ho priniesol domov?“

Zamyslela som sa.

„Áno. Mal dobré známky, a tak sme mu sľúbili nový mobil. Upekla som jablkový koláč. Spomínam si, ako sme sedeli v obývačke a rozprávali sa o tom, kto ho odvezie k tvojej sestre.“

„Správne,“ prikývol Artur.

„Povedal si, že máš ešte niečo v robote, a tak som navrhla, že ho v piatok po práci odveziem ja.“

„Čo bolo ďalej?“ opýtal sa a pociťala som, ako sa mu zachvela ruka, ktorou ma objímal.

Čo bolo ďalej?

Nič. Potom som sa zobudila až v nemocnici.

No ako som sa sem dostala? Prečo si nič nepamätám?

„Neviem.“

Artur ma znova objal.

„Netráp sa. Všetko bude v poriadku.“

Odtiahla som sa.

„Povieš mi, čo sa stalo?“ opýtala som sa nedočkavo.

Manžel si sadol na stoličku, stále zvierajúc moju útlu dľaň vo svojej obrovskej.

„Vo štvrtok si odišla do mesta. Potrebovala si si v lekárni kúpiť lieky na alergiu. Spomínala si aj nejaký nákup.“

Pokrútila som hlavou.

„Neskôr si zavolala, že Renáta má veľký problém. Spomínaš si na Renátu?“

V mysli sa mi zjavila moja kamarátka, a zároveň šéfka, vždy veselá kopa.

„Áno, viem, kto to je, no nespomínam si, že by som sa s ňou stretla alebo sa s ňou rozprávala.“

„S manželom sa pohádali, a tak si zbalil veci a odišiel. Nechcela ostať v noci sama, preto ti zavolala, aby si k nej prišla. Bola na tom psychicky zle.“

„Čože?! Renáta a Pavol sa rozišli?“ Neveriacky som si premerala Artura.

„Nie. Neskôr sa dali opäť dohromady. Podstatné je, že si bola vtedy v noci v ich dome.“

Pripadalo mi to zvláštne.

S Arturom sme manželia dlhé roky a nepamätám si na jedinú noc, ktorú by som strávila bez neho mimo domu. Zrejme to bol fakt výnimočný prípad. Len čo to bude možné, s Renátou sa o tom porozprávam.

„Pokračuj, prosím,“ vyzvala som ho.

„Dohodli sme sa, že Dávida predsa len v piatok odveziem k Adele ja. Mala si ma počkať doma a spolu sme mali odísť na liečebný pobyt v sobotu okolo obeda.“

Všetko mi to pripadalo ako jeden veľký nezmysel.

Na nič podobné si nespomínam. Musí to byť nedorozumenie. Nespala som u Renáty. Nikdy!

Nebola som v kóme a nemôžu sa bližieť Vianoce!

Keď som sa pozrela smerom k oknu, videla som, že sneží.

Preboha, naozaj je zima!

„A...?“

„V piatok po práci som Dávida odviezol k Adele a vrátil som

sa domov. Volal som ti, no mala si vypnutý mobil. Myslel som si, že sa ti vybila baterka, a tak som šiel k Renáte, ktorá mi povedala, že po skončení zmeny si vraj šla domov. Čakal som ťa do polnoci, neustále som sa ti pokúšal dovolať...“

„Kde som bola?“

Zneistela som. Bolo zvláštne počúvať o sebe.

„Prepadli ťa. Stalo sa to, pravdepodobne vtedy, keď si sa vracala domov. V sobotu ráno sa našlo tvoje auto zaparkované v lese. Ty si ležala niekoľko desiatok metrov ďalej,“ nadýchol sa a líca mu zrazu zvlhli.

Začala som sa chvieť. Aj mne sa oči nalievali slzami.

Tak toto nie.

„Artur, prosím ťa, pokračuj.“

Zaboril si tvár do dlaní a pokračoval roztraseným hlasom.

Už som to nevydržala a rozplakala som sa.

„Musím to vedieť, drahý. Hovor!“

„Ležala si v kríkoch, v bezvedomí. Telo samá modrina a krvácajúce bodné rany. Takmer si zomrela!“

Bolo to zvláštne. Počúvala som, čo sa mi prihodilo, no mala som pocit, akoby som počúvala obsah nejakého filmu.

„Kto mi to spravil? A prečo?“ Cítila som, ako sa mi vracia silná bolesť hlavy, no musela som vedieť pravdu.

Keď Artur nereagoval, začala som kričať ako šialená: „Povedz, kto mi to spravil?!“

„Je mi to tak veľmi ľúto, Sabina,“ vzlykal. „Myslel som, že ho zabijem.“

„Takže vieš, kto to bol?!“ Po chrbte mi prebehol mráz.

Mlčky sa na mňa pozrel a prikývol.

„Tak hovor! Kto?“

V žilách mi zovrela krv. Bola len otázka času, kedy vybuchnem a prasknem.

„Si v bezpečí, lebo ho chytili. Teraz sedí vo väzení. Už bol trestaný. Pred pár rokmi vyšiel z basy. Zmizla ti peňaženka,

telefón, retiazka a prstene, a možno aj iné veci. Neviem, čo všetko si mala so sebou. Vzal ti aj obrúčku.“

„Takže to bol lúpežný prepad?“

„Áno. Dokázali mu to,“ povedal už tichšie a okrem bolesti som v jeho očiach zazrela nenávisť.

„Ako?“

Sklonil hlavu, no neodpovedal.

„Artur, tak mi to povedz!“

„Bola si aj znásilnená,“ zašepkal a opäť sa mi vrhol okolo krku.

Tak to teda nie. To už je priveľa.

Určite by som si aspoň niečo pamätala, keby sa to naozaj stalo. Všetko sú to hrozné klamstvá.

Čím som svojmu manželovi ublížila, že si takto vymýšľa?

Bolesť hlavy sa stupňovala a točil sa so mnou celý svet. Nemala som silu povedať nahlas, že sa cítim zle.

2.

Hoci som bola mimo poriadne dlho, uvidieť svojho syna a manžela bol ten najkrajší pocit. V tej chvíli som zabudla na to, čo som sa dozvedela.

„Dávidko, pod' sem!“ zvolala som a syn ma objal s plachým úsmevom.

„Mami!“

Pritískala som ho k sebe tak dlho, až kým nás neprerušil hlas neznámeho muža.

„Prepáčte, pani Janovská, som váš neurológ a rád by som sa s vami porozprával osamote. Bude to len chvíľka. Potom sa môžete naplno venovať svojej rodine.“

Usmiala som sa na svojich dvoch chlapov, na Renátu, rodičov, ktorí sem cestovali veľkú diaľku, aj svoju sesternicu Helenu.

„V poriadku,“ prikývla som.

Ostatní sa potichu vytratili z chladnej nemocničnej izby.

Lekár ma podrobne oboznámil s mojím zdravotným stavom.

Vraj strata pamäti je v mojom prípade úplne normálna vec.

Prihodilo sa mi niečo veľmi zlé a bola som v ohrození života.

Môj mozog sa na to snaží podvedome zabudnúť. Vo väčšine

prípadov je táto čiastočná strata pamäti dočasná a postihnutý

si postupne na všetko spomenie. No nebýva to jednoduché.

„Odporúčam vám pomoc psychiatra. Pomôže vám vyrovnať

sa s tým, čo sa stalo.“

Mlčky som počúvala, čo mi hovoril.

Je to lekár, asi má pravdu. No všetky spomienky sa mi po-

stupne vrátia. A to aj bez psychiatra.

„Nemyslím si, že je nutné, aby som šla k psychiatrovi. Nie

som predsa blázon, iba ma prepadli,“ povedala som.

„To nikto netvrdí. No ak sa vám vrátia spomienky, musíte

byť pripravená čeliť im. Verte mi, nebude to nič príjemné,“ va-

roval ma a podal mi vizitku s telefónnym číslom. „Je to skvelý

odborník. Vie o vás. Zavolajte mu, keď sa na to budete cítiť.“

Vzala som si kartičku, preletela som po nej očami a pod'a-

kovala som sa.

„Mohla by som byť teraz s rodinou? Podľa všetkého som

pol roka neexistovala. Rada by som dohnala všetok ten strate-

ný čas,“ zažartovala som.

Lekárovi sa moja poznámka nezdala vtipná.

Súcitne sa na mňa pozrel a povedal: „Ak budete mať dobré

výsledky, o pár dní vás pustíme. Predtým vám však musíme

urobiť niekoľko testov. Porozprávame sa neskôr. Zatiaľ dovi-

denia.“

Zdvorilo sa dotkol mojej ruky, a keď bol pri dverách, dodal:

„Váš manžel chodil za vami každý deň. Nevynechal ani jednu

návštevu. Vitajte späť.“

Presne taký bol Artur. Dokonalý manžel a skvelý otec.

Nefajčil, pil iba príležitostne.

Bola som si istá, že neexistuje nič, čo by nevedel o počítačoch. Boli jeho zamestnaním aj koníčkcom.

Veľmi som ho milovala, hoci začiatky neboli jednoduché.

Bol pravý opak mojej prvej lásky – Kamila, ktorý ma pripravil o panenstvo, natáral mi romantické nezmysly a ja som stratila hlavu. No po niekoľkých neuveriteľne krásnych mesiacoch sa po ňom zľahla zem. Odišiel bez vysvetlenia a zo mňa bol zrazu anjel s prestreleným krídlom, neschopný lietať. Dúfala som, že sa vráti a uvidí, že nie som sliepka, ktorá naňho celý ten čas čakala.

Začala som randiť s presne opačným typom chalana – Arturom. Vysoký a štíhly, pozorný a rozvážny, nadpriemerne inteligentný, s peknými očami a úsmevom. Nikdy som sa s ním nenudila, no chýbala mu živočíšnosť, ktorá vyžarovala z každej bunky Kamilovho svalnatého tela. Moje tajné čakanie na jeho návrat sa skončilo vo chvíli, keď som otehotnela. Artur sa tešil a mne od žiaľu takmer puklo srdce. Zbabrala som to. Bola som si istá, že aj keby sa Kamil vrátil, už ma nebude nikdy chcieť.

No ako dievča z dobrej rodiny som musela poslúchnuť rodičov a aj napriek krátkej známosti som sa o pár týždňov za Artura vydala. Vedela som, že ho nebudem schopná milovať tak, ako som milovala Kamila.

Artura mi zoslal sám Boh. Bol neskutočne starostlivý a nikdy nám nič nechýbalo. S Dávidom trávil nekonečne veľa času. Boli si blízki. Ku mne bol pozorný, a preto nebolo ťažké naučiť sa ho milovať. Na svoju rodinu som nedala dopustiť. Mala som tú najkrajšiu na svete.

„Sabina, vraj ťa čoskoro pustia domov. Veľmi sa tešíme, však, Dávid?“ usmial sa Artur a podišiel k posteli.

„Máme pre teba prekvapenie,“ nesmelo sa ku mne pritúlil náš syn.

Zdal sa mi smutný.

No ako sa môže cítiť trinásťročné dieťa, ktorého mama ležala pol roka bez života v otrasnej nemocničnej izbe?

Je toho naňho priveľa. Určite sa ešte nespamätal z toho, že som späť.

„Znie to zaujímavo. Veľmi sa teším. Musíme dohnať všetko, čo sme zmeškali.“

„Nebola to tvoja vina, mami. Som rád, že si v poriadku. Veľmi si mi chýbala.“

Od dojatia som sa rozplakala. Odrazu mi všetko pripadalo veľmi nespravodlivé.

Nieko ma znásilnil, okradol a pripravil ma o pol roka života s ľuďmi, ktorých som milovala.

Prečo práve ja? Vždy som sa snažila žiť správne, pomáhať všetkým naokolo, a zrazu sa stane toto?

Od vyčerpania som napokon zaspala. Vo sne som videla hady plaziace sa okolo mojej postele.

Hlúposť.

3.

Návrat domov sa vydaril. Manžel so synom vyzdobili celý náš dom vo vianočnom duchu. Všade boli čerstvé kvety a v kuchyni na sporáku stál hrniec s brokolicovou polievkou, ktorú som zbožňovala.

Snažila som sa zistiť, či sa za ten čas niečo zmenilo. No všetko bolo na svojom mieste. Akoby som odišla len na pár minút.

Prechádzala som sa po dome a so záujmom si obzerala všetky maličkosti, ktorým som nikdy nevenovala veľkú pozornosť. Boli tu odvtedy, ako sme s manželom postupne vytvárali

domov pre našu rodinu. A takmer som o to všetko prišla. Vi-
nou niekoho, na koho si nedokážem spomenúť.

*Keby som sa neprebrala, už nikdy by som neobjala svoju
rodinu, nesesedla na našej pohovke a nepila víno z brúseného
pohára. Nepoužila by som nové hrnce, ktoré som kúpila len
nedávno.*

*No ja som živá a podľa posledných testov dokonca zázračne
zdravá. Len moja pamäť nefunguje. Kiežby som si nikdy ne-
spomenula, čo sa stalo.*

Dávid odišiel do svojej izby a vrátil sa s nevelkou škatuľou
v darčekovom balení.

„Pre teba, mami. Kúpil som ti to k narodeninám, no nebola
si pri vedomí, tak som to odložil a čakal som, kým sa prebu-
díš.“

„Fíha! Ďakujem!“ zvolala som potešene.

Sadla som si na stoličku v kuchyni a pomaly som rozbaľo-
vala darček. Krásna hodvábná šatka ma veľmi potešila. Paste-
lové farby som mala vždy rada.

„Je nádherná. Ďakujem. Pod' sem, nech si ťa vyobjímam.“

Nechala som sa uniesť. Zvierala som svoje jediné dieťa
v náručí a tešila som sa z jeho prítomnosti. Opäť sa mi chcelo
plakať, no prinútila som sa prekonať ten pocit.

*Nik nemohol za to, čo sa mi stalo. Tak prečo by ma mali
vidieť smutnú, keď je zázrak, že som vôbec tu?*

Keď ma nechali samu, rozhodla som sa zavolať Renáte.
V nemocnici na to nebola príležitosť.

„Ahoj, Sabina. Som rada, že voláš. Ako sa máš?“

„Dnes ma pustili z nemocnice. Som doma.“

„To je skvelé. Ako sa cítiš?“

„Zvláštne. Mám hlavu plnú nezodpovedaných otázok. No to
budem riešiť neskôr. Chcem sa opýtať, či so mnou ešte počítáš
v práci.“

Pracovali sme spolu takmer desať rokov v kaderníctve,

ktoré jej patrilo. Vždy sme spolu dobre vychádzali a považovala som ju za najlepšiu priateľku.

„Kým si bola v nemocnici, potrebovala som posilu. No dúfala som, že sa vrátiš. Zamestnala som jednu mladú kočku a jej dohoda sa končí 1. januára. Vedela si, kedy sa prebrať,“ zasmiala sa.

V duchu som bola nahnevaná. Dúfala som, že sa budem môcť vrátiť do práce hneď zajtra, aby som prišla na iné myšlienky a neuvažovala nad tým, čo sa stalo, no budem musieť počkať ešte takmer dva týždne.

„Oddýchni si, už si Vianoce a Silvester v kruhu rodiny a potom plnou parou vpred! Pribudlo nám niekoľko stálych zákazníčok. Čoskoro budeme naozaj fungovať iba na objednávky,“ vysvetľovala.

„Renáta? Myslíš, že by sme mohli zájsť zajtra na kávu? Potrebujem s tebou hovoriť,“ dostala som zo seba.

Možno sa mi zaváhanie v jej hlase iba zdalo, no nevedela som zahnať pocit, že ona vie o mojom prepade viac ako ja.

„Náš dom je teraz hotový blázinec. Je tu sestra s deťmi, takže nemám čas. No len čo ustane to sviatočné šialenstvo, skočíme niekam.“

Mala som plnú hlavu otázok. Všetko sa udialo akosi rýchlo. Cítila som sa unavená, hoci podľa lekárskeho výsledku som bola absolútne v poriadku.

„Pôjdem si ľahnúť,“ povedala som Arturovi, keď sme dojedli večeru z donášky.

Trval na tom, že dnes nebudem v žiadnom prípade variť. Súhlasila som pod podmienkou, že mi nebude hovoriť do prípravy vianočných koláčov a všetkého, čo k tomu patrí.

„Nechcem, aby si ma ľutoval. Okej?“

„Ja viem, ale je toho na teba veľa. Chcem, aby si si oddýchla. Čoskoro začneš zasa pracovať a všetko sa utrasie.“

Vedela som, že to myslí dobre. No ja som sa obávala nasle-

dujúcich dní, keď budem mať veľa času premýšľať a trápiť sa úsilím spomenúť si.

Môj strach sa vystupňoval, keď som sa v kúpeľni nahá postavila pred zrkadlo. Prvý raz po prebudení z kómy som stála zoči-voči sama sebe a realite, ktorú odrážalo to zlomyseľné čudo na stene predo mnou. V nemocnici nemali veľké zrkadlá. Našťastie, alebo skôr nanešťastie?

Som to naozaj ja?

Moje telo bolo vychudnuté, vytŕčali mi rebrá a bedrové kosti. Vždy som bola štíhla, ale teraz som vyzerala ako anorektička v tej najhoršej fáze.

Pristúpila som o krok bližšie a zbadala som jazvy. Vyzerali, akoby ich spôsobil nejaký ostrý predmet. Jedna na pravom ramene, ďalšia na bruchu. Na krku som tiež našla päťcentimetrový šrám tmavoružovej farby.

Asi stehy.

Pomaly som si rozopla podprsenku. Prsia sa mi tiež zmenšili. Popravde, vyzerali hrozne.

Už som nebola žena, iba akási kostra, na ktorej sa hompáľali kúsky kože a trochu tuku. Nespoznávala som samu seba.

Rozpustila som si vlasy, a keď mi spadli na plecia, zistila som, že sú síce dlhšie, ale bez lesku a bez života.

A tak som sa o ne vždy starala! Budem si ich musieť ostrihať a ošetriť vyživujúcimi kúrami.

Pomaly som sa otočila.

Pohľad na seba zozadu bol ešte žalostnejší ako spredu. Vy-dala som zo seba prvý hlasný vzlyk a vzápätí som si pritlačila na ústa uterák, aby som stlmila plač.

Artur a Dávid nesmú vedieť, ako mi je. Oni predsa za nič nemôžu, rovnako ako ja.

No ja budem musieť žiť ďalej a vyrovnat' sa s tým.

Sadla som si na sklopené večo toalety a plakala som do uteráka ako malé dieťa.

Čo som musela prežiť, keď vyzerám tak katastrofálne?

Niektó si z môjho chrbta spravil terč. No prečo ma bodol až toľkokrát, keď ma chcel iba okradnúť? Alebo ma chcel zabiť? Nikomu som predsa neublížila.

Čo je toto za svet?!

Po chvíľke sa ozvalo zaklopanie na dvere a Arturov hlas.

„Sabina, si v poriadku?“

Zhlboka som sa nadýchla.

Musím byť silná. Kvôli svojej rodine.

„Samozrejme, iba si robím pleťový piling, a to chvíľu trvá...“ snažila som sa pôsobiť veselo.

„Jasné, len som sa bál.“

„Potrebujem ešte polhodinku.“

„Koľko len chceš,“ odvetil milo a moje oči sa opäť zaliali slzami.

Ako zareaguje manžel, keď ma takto uvidí? Celú zjazvenú a nepríťažlivú...

Hnusila som sa sama sebe, určite mu to tiež nebude príjemné. No na druhej strane som vedela, že Artur je skvelý človek a určite na mňa nebude tlačiť, aby sme sa hneď milovali.

Tak aj bolo.

Tváрила som sa, že spím, keď sa otvorili dvere do spálne. Mala som na sebe pyžamo s dlhým rukávom.

Zacítila som závan ústnej vody, keď si ľahol vedľa mňa a ticho načúval, či spím. Po chvíľke ho premohla únava a zaspal. Mne to akosi nešlo.

Pozerala som sa do prázdna a v duchu som videla Dávida, ako mi ukazuje vysvedčenie, ako sa všetci tešíme v obývačke na pohovke, ako najdôležitejším mužom môjho života chutí jablkový koláč... a zrazu tma.

Premietala som si tú situáciu zas a znova, no obraz sa vždy stopol v rovnakej chvíli a ja som videla už len nemocničnú izbu.

Asi po hodine sa mi konečne podarilo zaspáť.

Takmer som vykričkla. Zobudila som sa celá spotená. Artur vedľa mňa nebol.

Na chladničke som našla odkaz od syna, že šli s Arturom kúpiť posledné vianočné darčeky a že sa čoskoro vrátia.

Urobila som si sypaný čaj a usadila som sa na pohovke v obývačke. Chcela som si v pokoji premietnuť svoj sen.

Sedím za volantom. Som nahnevaná. Mám zamračenú tvár. Jazdím rýchlo. Vidím ručičku na tachometri, ktorá ukazuje stúpajúce hodnoty.

Na spätnom zrkadle sa pohodáva krížik. Daroval mi ho Artur kedysi dávno.

Prudko zabrzdím. Odstavím auto pri ceste, ktorú v skutočnosti nepoznám. Strhnem krížik a vyhodím ho von oknom.

Hnev, ktorý cítim, sa nedá opísať. Celá sa trasiem. Potom sa zobúdzam.

Pokúšala som sa sen analyzovať, ale márne. Aj napriek tomu, že bol živý, nerozumela som mu. Svoje auto som poznala, ale tak rýchlo som nikdy nejazdila. Nenávidím, keď vodiči nedodržiavajú predpisy. Ani krížik od Artura by som nikdy nevyhodila. Daroval mi ho ako talizman symbolizujúci ochranu na cestách.

Rozhodla som sa vykašľať na hlúpy sen, ktorý v konečnom dôsledku nedával zmysel. Zapla som televízor.

V Tatrách napadlo neuveriteľné množstvo snehu. V politike pribudli minimálne dve nové tváre. V sieti supermarketov zlacneli pomaranče a mandarínky. Telenovela, ktorú som v lete sledovala, sa chýli ku koncu. A v novom čísle ženského časopisu sú namiesto najnovších modelov plaviek recepty na vianočné cukrovinky.

Nič zaujímavé.

5.

Keď sa chlapci vrátili domov, akoby rozkvitla lúka plná kvetov. Mala som obrovskú radosť. Opäť som objala syna, ktorý by mi za iných okolností povedal: Ale, mami, už som veľký! Tentoraz mlčal, dokonca si položil hlavu na moje rameno a dlho zotrval v mojom náručí.

„Hej, Dávid, aj ja chcem,“ podpichol ho Artur. Dávid rýchlo cupital do svojej izby.

„To si nemusel,“ karhala som ho a pritúlila som sa k nemu.

„Veľmi si mi chýbala.“

Vedela som, že nemyslí len dnešné nákupy.

„Chcem, aby bolo všetko presne ako predtým.“

„Bude. No musím s tebou niečo prebrať,“ viedol ma za ruku k pohovke.

„Čo?“ spýtala som sa vystrašene.

Nežne ma pohladil po tvári a povedal: „Neboj sa. Ide o tvoje auto. Po tej nehode som nevedel, čo s ním urobiť. No ak chceš, predáme ho a kúpime podobné.“

„Prečo?“

„No, myslel som, že ti bude pripomínať, čo sa stalo. Polícia predpokladá, že si na páchatel'a natrafila niekde na ceste a zastavila mu. Nevylučujú, že stopoval. V každom prípade sa v aute našli jeho stopy. Preto som si myslel...“

Hlavou mi opäť preletel sen, ktorý mi nedával zmysel.

Sedím za volantom. Som nahnevaná. Jazdím rýchlo. Ručička na tachometri sa rýchlo pohybuje smerom doprava. Prudko zabrzdím pri okraji cesty a cez okno vyhodím krížik od Artura.

Krížik. Prečo by som ho vyhadzovala?!

Musím sa pozrieť do auta. Chcem sa presvedčiť, že sen je výplodom mojej fantázie a že talizman, ktorý ma mal ochraňovať na cestách, tam stále visí a čaká na mňa.

„Kde je moje auto?“

„V garáži. Keď ho doviezli z policajnej expertízy, zaparkoval som ho tam a odvtedy sa ho nik nedotkol. Prečo?“

Nadýchla som sa a snažila som sa pôsobiť normálne.

„Chcem sa naň pozrieť. Pôjdeš so mnou?“

Manžel sa zamračil. Ten nápad sa mu nepáčil.

„Myslíš si, že to zvládneš? Nie je ešte priskoro?“

Pokrútila som hlavou a už-už som mu chcela povedať o svojom sne, no v poslednej chvíli som si to rozmyslela.

Stačí, že ja mám v hlave chaos. On si nezaslúži trpieť.

Za posledný polrok prežíval peklo každý deň. Strach, že sa nepreberiem, že prišiel o svoju ženu a jeho syn o matku...

„Je to len auto. Aj tak si na nič nespomínam a dúfam, že si ani nikdy nespomeniem,“ usmiala som sa a Artur mi úsmev opätoval.

„Tak dobre. Poďme.“

Ani v garáži sa nič nezmenilo. Všetko bolo na svojom mieste. Teda takmer všetko.

Už na prvý pohľad bolo jasné, že obrovská škatuľa na náradie je na inom mieste. Manžel pravdepodobne niečo opravoval. Inak žiadna zmena.

Obzrela som si auto. Bolo zaprášené. Ale moje.

Podišla som k dverám na strane vodiča a otvorila som ich. Artur ma zvedavo pozoroval.

Sadla som si za volant a pohodlne som sa oprela. Privrela som oči v snahe spomenúť si na každý detail z toho dňa, no okrem neopísateľného šťastia som nepocítila nič iné.

No prečo práve šťastie? Bolo to zvláštne. Tu by som sa predsa mala cítiť neistá. Vyl'akaná.

Pomaly som sa pozrela na sedadlo spolujazdca, no v mojich spomienkach sa nevynoril žiaden stopár, ani zlodej či úchylák. Opäť ma zaplavilo šťastie. Cítila som sa ako tínedžerka na diskotéke, na ktorú sa práve usmial jej vysnívaný chlapec.

„Deje sa niečo?“ prerušil ma mužov hlas.

„Nie. Nečakala som, že si na niečo spomeniem, ale myslela som si, že sa tu budem cítiť zvláštne. No práve naopak. Cítim sa tu veľmi príjemne,“ vysvetľovala som.

Artur pokrútil hlavou.

„Takže si ho chceš nechať?“

„Zatiaľ áno. O pár dní začínam v práci a auto potrebujem.“

Prikývol.

Krížik. Pozri sa, či tam naozaj visí, pošepkalo mi moje vnútro. Nebol tam. Ten krížik tam nebol!

„Artur?!?“ zvolala som vydesene, kým on sa práve hrabal v nejakej taške s náradím.

Priskočil ku mne, ale ja som už vystupovala z auta.

„Čo sa deje?“

„Kde je môj krížik? Ten, čo si mi daroval.“

„Netuším. Vidiš, úplne som naň zabudol. Zavolám policajtovi, ktorý mal na starosti tvoj prípad. Tvrdili, že všetky predmety podrobili vyšetrovaniu kvôli odtlačkom a iným dôkazom. No následne ich vrátili na miesto, kde ich našli. Možno na krížik jednoducho zabudli.“

Znova som si premietla, ako ho strhávam, aj hnev, ktorý som cítila. Zmietal celým mojím telom. Náhle mi zvlhli oči, no nechcela som, aby môj manžel trpel, a tak som ho chytila za ruku a zašepkala: „Podme preč, miláčik.“

V skutočnosti som však začínala tušiť, že môj sen nebol bezvýznamný.

6.

Vianoce prebehli relatívne hladko. Relatívne preto, lebo v mojom vnútri nebolo všetko v poriadku.

Pol roka som neexistovala a na mojom tele sa niekto poriadne vybúril.

Artur sa snažil zo všetkých síl. Bol pozorný a milý. Pomáhal mi, ako sa dalo, a tak Dávid prežil ďalšie sviatky s milujúcimi rodičmi.

Deň pred Silvestrom som mala ďalší sen. Opäť veľmi zvláštny.

Vystupujem z výťahu a kráčam po chodbe s mnohými dverami. Vyzerá to tam skôr ako v hoteli než v paneláku. Rozbehnem sa a hlasno sa smejem.

Tesne za mnou uteká akýsi chlap. No nie je to Artur. Vidím ho síce odzadu, ale stavba tela je celkom iná ako manželova.

Muž sa ma snaží dolapiť, a keď sa mu to podarí, objíme ma a ja sa mu vrhnem okolo krku. Vášnivo sa bozkávame opretí o stenu. Mne sa to veľmi páči a dotyky a bozky mu opätujem. Pokúšam sa zazrieť jeho tvár, ale márne.

Potom ruka v ruke kráčame chodbou a strácame sa v jednej z izieb. Na dverách je číslo 507.

Zobudila som sa celá nesvoja.

Čo to, dopekla, bolo?

Artura som nikdy nepodviedla. Prečo mi moje podvedomie podsúva erotický zážitok s niekým cudzím?

Je možné, že muž zo sna bol útočník, ktorý ma znásilnil, okradol a takmer zabil? Že môj mozog sa snaží všetky zlé spomienky nahradiť týmto snom?

Pozrela som sa na Artura. Spal.

Spomenula som si na svoj šťastný smiech v objatí cudzieho muža a cítila som sa zvláštne.

Po Novom roku zavolám psychiatrovi. Snád' bude mať vysvetlenie pre moje imaginárne zážitky.

Slávnostný novoročný prípitok som absolvovala s úsmevom na tvári, no len čo sa okolo tretej nadržanom zavreli dvere našej spálne, čítala som v Arturovej tvári, že dnes v noci sa nevyhnem fyzickému zblíženiu. Mala som v sebe tri poháre vína a uvedomovala som si, že raz to muselo prísť.